V Praze dne 14. 10. 2010

# OTEVŘENÝ DOPIS

Společenství vlastníků jednotek domu Revoluční 28 čp. 1403 Praha 1
ředitelí Odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu
Mgr. Janu Kněžínkovi

Vážený pane řediteli,

jsme nejbližší sousedé neorenesančního domu čp. 1502 v Revoluční ulici (č. o. 30) na Praze 1 – Novém Městě ( = jsme vlastníci bytových jednotek v budově čp. 1403, Revoluční 28, Praha 1 – Nové Město) a tímto dopisem bychom rádi vyjádřili svůj nesouhlas s demolicí neorenesančního domu čp. 1502 a následně také s projektem potenciální novostavby.

Ač jsme tedy „pouhou laickou veřejností“, rádi bychom upozornili na následující:

1) Neorenesanční dům čp. 1502 z roku 1869 se nachází v historickém jádru Prahy, v Pražské památkové rezervaci. **Předmětem památkové ochrany dle zákona č. 20/1987 Sb.** (o státní památkové péči) **a nařízení vlády č. 66/1971 Sb.** (o památkové rezervaci v hl. m. Praze) **jsou na území Pražské památkové rezervace kromě prohlášených kulturních památek rovněž stavby a soubory, které sice nejsou nemovitými kulturními památkami, ale které vykazují dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty dotýkající se vnitřní nebo vnější architektury.**

   Pro stavební činnost v rezervaci stanovuje uvedené nařízení vlády (č. 66/1971 Sb.) v § 3 odst.1 písm. a) podmínky, podle kterých **veškeré úpravy objektů památkového zájmu, které vykazují dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty, dotýkající se vnitřní nebo vnější architektury, musí být řešeny a prováděny se zřetelem k trvalému zabezpečení jejich hmotné podstaty** a dalšímu zhodnocování výtvarných a dokumentárních funkcí.

   Vzhledem k dokonalému stavu zpracování vnější architektury (např. vlysu, volutových konzol, nadokenních štítovitě vyvinutých trojúhelných i segmentových frontonů, zdobených cviklů, pilastrů, průběžné podokenní římsy, okenních otvorů ve tvaru přímého oblouku apod.) vykazuje dům čp. 1502 nesporné památkové hodnoty, je dokladem dobové historické zástavby, reprezentuje autentickou součást PPR a spoluvytváří její památkovou hodnotu.

   **Jakkoli interpretovaný (!) a vnějškově sebelépe ospravedlňující (!!) návrh na demolici objektu je tudíž v naprostém a neodpustitelném rozporu s výše uvedeným nařízením vlády.**

2) Neorenesanční dům čp. 1502 je ve velmi dobrém stavu – a nesplňuje tedy navíc ani jednu z „podmínek“, které by kohokoli opravňovaly k souhlasu s odstraněním budovy (totální zchátralost objektu, statická neudržitelnost budovy, poškození živelnou pohromou...)

3) Pražská památková rezervace byla r. 1992 zařazena do Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Byť se následující věta může jevit maximálně, až extrémně „subjektivně přehnanou“ a samozřejmě naprosto nepodloženou, troufáme si tvrdit, že demolicí tohoto historizujícího domu (a také následným umístěním případné novostavby v památkově chráněném areálu – viz. bod 4) reálně hrozí, že PPR bude ze Seznamu UNESCO vyškrtnuta. (Být zapsán na Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO je velkou poctou pro daná místa a města. Seznam světového kulturního dědictví obsahuje ovšem i tzv. „podseznam hanby“, tedy seznam ohrožených památek, s nimiž by státy, na jejichž území se památky nacházejí , měly „něco dělat“. Pokud není varování dostatečné, hrozí UNESCO vyškrtnutím dané lokality ze svého seznamu, jako to udělalo např. v roce 2007 v Ománu, kde byla vyškrtnuta rezervace, jejíž část byla znehodnocena těžbou ropy. Roku 2009 bylo ze seznamu vyškrtnuto labské údolí u Drážďan kvůli výstavbě nového mostu. I Praze již hrozilo a hrozí toto nebezpečí vyškrtnutí – navrhovanou výstavbou výškových budov na Pankráci (mrakodrapy by mohly narušit historické panorama hlavního města ČR.)

4) **Projekt novostavby necitlivě zasahuje také do parcely č. 330**, jež je (spolu s parcelou č. 331) **památkově chráněným areálem UNESCO (!!!!)**, na kterém se nachází nemovitá kulturní památka (!!!!) - pozdně barokní dům vzniklý na starších základech, čp. 1244, Nové mlýny 5.

Památkově chráněný areál je naprosto samostatným, kompaktním, uzavřeným celkem,jakékoli – byt´ sebemenší - narušení hranic areálu je nepřípustné a závažně přerušující kontinuitu a uzavřenost daného souboru jakožto celku (viz. příloha č. 2)

**Fakt, že by případná novostavba byla svým zadním křídlem umístěna přímo v památkově chráněném areálu UNESCO (!!!), je naprosto nepochopitelný, nepředstavitelný a především více než zarážející.**

5) Případná demolice a novostavba by hypoteticky mohla (z výše uvedeného důvodu) velice negativně zasáhnout také do samotných základů nemovité kulturní památky (!!!). Poněkud atypická soliterní stavba byla údajně původně sladovnou, vzniklou ještě před založením Nového Města (!!). Zadní fasáda (dnes dominantní) byla původně součástí hospodářského zázemí. Stavbu západně od schodiště vymezují silnější zdi, které by mohly být – dle památkářů – dokonce středověkého původu (!). ( První písemná zmínka o objektu v těchto místech je z r. 1348 (!), v Stavebně-historickém průzkumu z roku 1982 jsou „silnější zdi západně od schodiště“ označeny jako „hypoteticky gotické“.) V prostoru pod hlavním schodištěm se nachází také malý barokní sklep, jež je ve výše zmíněném Stavebně-historickém průzkumu (SHP) výrazně označen poznámkou „bezpodmínečně zachovat!“.

Obě tyto – pravděpodobně nejzranitelnější – části objektu čp.1244 (jak barokní sklep, tak zdi „pravděpodobně středověkého původu“) by mohly hypoteticky velice negativně ovlivnit i jen sebemenší terénní úpravy (nemluvě ani o poškození samotného barokního domku) – viz.“ochrana památek“ ve Sbírce zákonů č. 114/1992 Sb., § 8 Vzájemné odstupy staveb.

Dům čp. 1244 trpí v celém rozsahu vzlínavou vlhkostí (dnes je objekt silně zapuštěn pod terénní úroveň nábřeží ), díky nedostatečně uzavřeným vikýřům ztrácí půdní prostor tepelně-izolační funkci, celkově je objekt značně narušen, zčásti přirozeným dožíváním materiálů a prvků, zčásti nevhodným provozem. Objektu chybí průběžná údržba, dnes

by byla vhodná již celková rekonstrukce. Dle tzv. „Námětů pro regeneraci“ (autor Dr. L. Koběrská, SHP 1982) je nutné „výhledově **pro všechny akce (!!!!) požadovat, aby dosud zachovalé kvality objektu nebyly dále narušovány,** obecně třeba vyslovit zásadu **důsledné ochrany dochované historické dispozice“. (!!!!!)**

6) Umístění zadního křídla novostavby na pozemku č. 330 předpokládá také demolici přízemního domku v jižní části parcely (!!!!): Tento objekt pravděpodobně pochází z 1. poloviny 19. století, jako jediný v areálu není předmětem památkové ochrany ve smyslu nemovité kulturní památky.

Vývoj a některé stavební úpravy v památkově chráněném areálu lze sledovat jen s velkou obtížností. Určitá nepřehlednost stavebních úprav na parcele č. 330 je způsobena nedostatkem konkrétních historicko-archivních zpráv, ale i torzovitostí vlastního stavebního fondu. Potíže při identifikaci objektu jsou způsobeny také stále v průběhu let měnícím se hospodářským a výrobním využitím objektu.

Roku 1816 zde např. berní vizitační komise zaznamenala „dřevní ohradu“, roku 1829 „konírnu“ (pramen: Archiv hl. m. Prahy – AMP 4069, fol.344), r. 1854 zde údajně měla být postavena „přízemní strojní dílna, která však s domem nesplynula. SPISY NEJSOU ZACHOVÁNY.“ (pramen: AMP D 1/1030 1845 – 54), r. 1871 jsou objekty označeny jako „přilehlé přízemní objekty kovoliteckých dílen na slévání mosazi zřízených r. 1870 J. Benešem“ (pramen: AMP, D 2/552 1865-70), později byly objekty označovány jako např.“přízemní dřevníky“, „slévačské dílny v zadní části dvora“ (1921), „přilehlá skladiště“ (1946), „prostory kůlen a skladů“ (1982)...

At´ již tedy použijeme k označení a pojmenování tohoto přízemního domku jakýkoli výraz (1816 „dřevní ohrada“, 1829 „konírna“, 1854 „přízemní strojní dílna“, 1870 „kovolitecká dílna na slévání mosazi“.....), vše naznačuje, že uvedený domek skutečně pochází již z 1. poloviny 19. století – byt´ je dnes bohužel zaevidován pouze jako „hospodářský přístavek na jižní straně vnitřního dvora“. To mu ovšem neubírá nic na jeho autenticitě, přes veškerou jeho vnějškově neuctivou a „primitivní“ pozici a zařazení v roli bezvýznamného hospodářského přístěnku je dokladem původního dobového hospodářského a výrobního využití nejen objektu, ale i celého nejbližšího okolí (mlýny, pily, dílny, kůlny, sádky, valchy, manipulační plochy....).

7) Nicméně – pokud by (i navzdory všem těmto velice závažným a alarmujícím skutečnostem) investor stavby nadále vytvářel tlak směřující k demolici neorenesančního domu a k demolici přízemního domku nacházejícího se v památkově chráněném areálu UNESCO, pak si dovolujeme upozornit, že jako nejbližší sousedé domu čp. 1502 bychom byli nejen účastníky případného stavebního řízení, ale také již účastníky územního řízení (zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, část třetí, hlava III, díl 5, § 85).

Z tohoto statutu by nás zajímaly veškeré podrobné územně analytické podklady, např. také studie vlivu stavby na geologické podloží. Geologické podloží je v těchto místech tvořeno převážně nestabilními písčitými náplavami z Vltavy, potenciální **velmi hluboké** zásahy pod úrovní chodníku by byly pravděpodobně i pod úrovní spodní hladiny vod. Stavba hluboko pod úroveň spodní hladiny vod by bezesporu přerušila její přirozený tok – s tím je samozřejmě spojeno i vytlačování vody do základů a obvodových zdí staveb v bezprostřední blízkosti zamýšlených staveb (Novoměstská vodárenská věž, barokní nemovitá kult. památka čp. 1244, dům čp. 1403).

8) Jako další nepřehlédnutelný, limitující (a navíc skutečně velice závažně alarmující) faktor případné novostavby vnímáme umístění zadního křídla stavby – těsně naléhajícího na dům čp. 1403.

Autoři projektu pravděpodobně přehlédli skutečnost, že tímto krokem by – s prominutím – doslova „zazdili“ hned 3 okna jedné bytové jednotky domu čp. 1403 (BJ 1403/32, 6. NP) – viz. fotodokumentace. **Odvažujeme se tvrdit, že tento stavební zásah by zcela určitě nebyl v souladu s OTP (Sbírka zákonů č. 137/1998 Sb., Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj o obecných technických požadavcích na výstavbu)**.

9) Jako nepříliš šťastné se nám jeví také postavení světlíku čelního křídla novostavby – navazujícího na světlík v zadní části čelního dvoutraktového křídla našeho domu (opět viz. fotodokumentace). **Dovolujeme si upozornit, že právě tento „světlík“ našeho domu již dávno neplní funkci světlíkové šachty hned ze dvou důvodů:**

1. **byl zastřešen terasou !!!! (u BJ 1403/36, 6. NP)**
2. již přes 60 let neslouží k „odvětrání tzv. druhořadých místností“ (WC, koupelny, kuchyně, „pokoje pro služky“), **okna v tomto „světlíku“ již několik let vedou do oficiálně zkolaudovaných obytných místností (!!!!!!)**

Jako účastníci stavebního řízení bychom se tedy zcela jistě nespokojili studií světelnosti založenou pouze na měření obvodového pláště budovy. Chtěli bychom, aby žadatel stavby předložil také podrobnou metrologickou studii provedenou držitelem osvědčení o akreditaci (zákon č. 258/2000 Sb.,§32a), 22/1997 Sb. o OTP) nebo držitelem autorizace - a to měřicími přístroji pro měření osvětlení, jasů a hluku (přístroji s platnou kalibrací) a aby na základě výsledků a závěrů metrologické studie doložil, že novostavbou nebudou v žádném případě porušeny normy světelnosti - norma ČSN 36 0011-2 Měření osvětlení vnitřních prostorů – Část 2: Měření denního osvětlení (1996) a ČSN 73 0580-2 Denní osvětlení budov – Část 2: Denní osvětlení obytných budov (1994).

10) V článku „Praha proti památkám“ (Týden. cz, ze dne 3. 9. 2010, původní zpráva, autor J. Hympl) je uvedeno: „Pro konečné rozhodnutí bude podle Kněžínka třeba především komplexně posoudit celé území. „Všechny limitující faktory, ale třeba i dopravní řešení v daném místě. Teprve poté se bude s konečnou platností rozhodovat,“ doplnil šéf pražských památkářů“.

„Dopravní řešení“ právě v této lokalitě by bylo v případě demolice i stavby – velmi zjednodušeně a stručně řečeno – jistě „více než zajímavé“.Nicméně si dovolujeme upozornit, že jako případný „limitující faktor“ by mohl Magistrát hl. města Prahy vnímat mimo jiné např. bezprostřední sousedství Mateřské školy – ba dokonce dvou MŠ (Revoluční 1247/26, parcela č. 325, „objekt občanské vybavenosti“ - v budově jsou umístěny 2 samostatné výchovně vzdělávací jednotky).

Do těchto dvou MŠ dochází celkem asi 120 dětí – a možná bude problém zajistit po dobu demolice a stavby náhradní prostory s takovou kapacitou (při dnešním „nedostatku MŠ“ ???).

Případná stavba by totiž pravděpodobně kolidovala hned s několika hygienickými požadavky, limity a normovými hodnotami daných jak pro vnitřní prostředí předškolního zařízení, tak pro venkovní hrací plochy (v dvorním traktu budovy čp. 1247 je umístěna zahrada MŠ, děti ji využívají více jak dvě hodiny denně). - Sbírka zákonů č. 410/2005 , Vyhláška Ministerstva zdravotnictví, o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání

dětí a mladistvých, ČSN 73 0527....

Budeme zde nyní ještě jednou citovat z článku „Praha proti památkám“. Údajně – podle Vás – je „situace s nápadem vystavět na křižovatce ulic Revoluční a Nové mlýny podobná s případem Tančícího domu. „Myslím tím především situačně. Je to na kraji památkové rezervace a je to u mostu. Navíc dům, který by měl být demolován, má směrem k mostu slepou štítovou zeď.“

Při vší úctě – Vaše srovnání s Tančícím domem je skutečně více než překvapující, ba přímo až zarážející...

Pro porovnání:

1. Budova tzv. Tančícího domu (čp. 1981, č. parcel 1114 a 2410/4) vznikla v místě, které bylo zničeno při mylném americkém leteckém náletu na Prahu 14. 2. 1945. Tančící dům tedy vyrostl v jedné z posledních proluk vzniklých koncem druhé světové války. O zástavbě proluky bylo rozhodnuto již v roce 1963, zásadní krok se uskutečnil až r. 1992. **Zástavba proluky vzniklé za 2. světové války se jistě nedá srovnávat s demolicí dosud stojícího neorenesančního domu (!!!) a s demolicí hospodářského domku z (pravděpodobně) 1. poloviny 19. století nacházejícího se v památkově chráněném areálu (!!!!!)**

2. **V naprosto bezprostřední blízkosti Tančícího domu se nenachází žádná nemovitá kulturní památka, jež by mohla být stavebními pracemi potenciálně ohrožena** (nejblíže se nachází až Kostel sv. Václava na Zderaze v Resslově ulici (Resslova 300/6, Praha 2, čp.1142). **Novostavba v Revoluční ulici by nejen že byla částečně umístěna přímo v památkově chráněném a uzavřeném areálu UNESCO (!!!!), ale také v naprosto těsné, bezprostřední blízkosti hned několika nemovitých kulturních památek** (Novoměstská vodárenská věž, barokní dům čp.1244, přízemní dvoutraktový domek v jihovýchodní části parcely přiléhající k severní straně novomlýnské věže).

3. **Tančící dům nikterak negativně nezasáhl a neovlivnil bezprostředně sousedící domy** – byl postaven v místě, kde původně stál rohový dům, jenž byl za 2. sv. války zničen a po němž zůstala dlouholetá proluka. Projekt Tančícího domu nikterak neporušil např. obecně technické požadavky na výstavbu, touto budovou nebyla např. zazděna okna bytových jednotek sousedních domů či nebyly porušeny normy světelnosti. Ba naopak – prvoplánově – jedna z věží domu je prohnutá dokonce právě z toho důvodu, aby nebyl ze sousedních balkónů a arkýřů omezen výhled na Pražský hrad (!!!!)

4. Navzdory tomu, že se Tančící dům stal nepřehlédnutelnou součástí pražské architektury, dodnes stále ještě vzbuzuje rozporuplné reakce a emoce. Přes veškerou svou popularitu v turistických průvodcích se Tančící dům vyznačuje v podstatě i určitou nepraktičností – nesymetrické místnosti se těžko zařizují, šikmé stěny se na člověka „kácejí“, dům vystupuje z uliční čáry, čímž překáží chodcům. **Pražské prostředí je ve skutečnosti stále velice limitující, jakákoli stavba by měla být vždy inteligentní (i citlivou) odpovědí na své okolí...** Vnímat podobné „výstřelky“ jako vrcholovou architekturu je tedy dodnes sporné, zvlášť na území památkové rezervace....

5. Jak už bylo výše uvedeno, myšlenka zastavět parcelu (v případě Tančícího domu) byla po dlouhých letech od konce 2. světové války oživena až počátkem 90. let minulého století. Původní idea počítala se vznikem domu s knihovnou, divadlem a kavárnou – tak by budova navázala na kulturní linii od Rudolfina přes Národní divadlo k Mánesu. Pro tento nekomerční projekt se však

nepodařilo sehnat investora (bohužel jak příznačné – pro dnešní konzumní společnost....).R. 1992 pozemek zakoupila nizozemská pojišťovna Nationale – Nederlanden (dnes ING), která si dala jako podmínky komerční využití objektu a spoluúčast některého z předních světových architektů. K realizaci byl nakonec vybrán projekt chorvatského architekta Vlada Miluniče, který si k spolupráci přizval renomovaného kanadsko-amerického architekta a designéra Franka O. Gehryho. U světové veřejnosti je tedy možná Tančící dům nejznámější „českou“ současnou stavbou, přestože (nebo spíš „právě proto, že...“) ji – paradoxně – navrhl světově proslulý architekt (ne tedy český....).

Tančící dům je projektován a vystaven ve stylu tzv. dekonstrukce v architektuře. Jedná se o směr postmoderní architektury, inspirovaný dekonstruktivistickou filosofií. Je charakteristický kouskováním, posouváním povrchů, vlnitými tvary, které navozují dojem nepředvídatelnosti a kontrolovaného chaosu, opouštěním vertikál i horizontál, používáním ostrých úhlů i zdaleka nelogických konstrukcí..

**Tančící dům je tedy z tohoto důvodu skutečně velmi výrazným objektem – ať již vnímaným bezkonkurenčně pozitivně či dodnes ( i po 14 letech od svého vzniku) vyvolávajícím stále ještě výrazný nesouhlas u české veřejnosti.**

**Projekt novostavby v Revoluční ulici nepůsobí zdaleka tak „výrazným“, postmoderním a především „světovým“ dojmem,** jeho srovnání s Tančícím domem je tedy – promiňte – i po této stránce přehnané, neadekvátní a působící násilně vykonstruovaným dojmem....

Vážený pane řediteli, omlouváme se za zdlouhavost svého dopisu, ale nemůžeme pouze mlčky, ochable a pasivně přihlížet tomu, do jak nebezpečné situace (rozhodování o samotném bytí či nebytí) se dostal neorenesanční dům čp. 1502.

Jsme si naprosto vědomi toho, že např. generace památkářů vystudovaná v 50. -70. letech minulého století hluboce vnitřně „neuznává“ objekty z 19. století za „hodné ochrany a památkové péče“. (Nepřijímejte, prosím, tuto větu nikterak osobně, v žádném případě bychom Vás nechtěli urazit či jakkoli jinak se Vás nevhodně dotknout...). Pouze je více než všeobecně známo ( a patří k tzv.“socialistickým veřejným tajemstvím“), k jakým trendům byli po této stránce vnitřně názorově vedeni posluchači fakult v 50. -70. letech minulého století. Za „hodno úcty“ byly považovány objekty „maximálně klasicistní“, historizující architektura činžovních domů 19. století byla pokládána již z principu za podřadnou.

Jsme si naprosto vědomi také toho, že interiéry sousedního neorenesančního domu byly údajně shledány „památkově nehodnotnými“ (alespoň dle závěrů stavebně-historického průzkumu objektu, který ovšem vznikl na objednávku investora...!!!!)

A jsme si naprosto a více než dobře vědomi také toho, že dům čp. 1502 má směrem k mostu skutečně obnaženu slepou štítovou zeď – již od r.1940 ( a mimochodem – zdaleka není jediným takovým domem v památkové rezervaci...).

**Přes veškerá výše uvedená tvrzení se však domníváme, že právě demolice objektu není odpovědí a řešením.**

Pokud by chtěl být investor stavby nadále vnímán laickou i odbornou veřejností jako „spasitel pražského urbanismu“ (alespoň v takovém duchu se investor dosud prezentoval a v tomto duchu a kontextu také ospravedlňoval svůj návrh na demolici hned dvou budov – jedné historizující z 2. poloviny 19. století a druhé z počátku 19. století s výraznou dokumentární funkcí), pak by jistě nebylo problém slepou štítovou zeď zrestaurovat a upravit nastavujícími štuky a výzdobou v korespondujícím, nerušivém a odpovídajícím neorenesančním duchu a stylu. Bylo by to zcela jistě

mnohem více záslužnějším počinem pro pražský urbanismus v PPR.... Záslužnějším, rozumnějším, kulturnějším.... a především citlivějším než demolice, navíc v souladu s duchem i literou platné památkové legislativy....

Podobná případná úprava obnažené štítové zdi by byla také jistě méně zatěžující záležitostí pro stále proklamované životní prostředí, ekologii … a nakonec i pro samotnou urbanizaci ( v porovnání s náročnými, zatěžujícími železobetonovými nebo ocelovými konstrukcemi, ověšovanými skleněnými fasádami, případně deskami z lehkých kovů, v porovnání s objekty s nezbytným celodenním osvětlením či vzduchotechnikou apod.....)

Právě mnohé takové novostavby (z železobetonových konstrukcí, s ocelovými závěsnými stěnami s okny a pásy transparentního skla) u velké části měst zničily jejich historická panorámata – svou výškou a především hmotovou i materiálovou „nesnášenlivostí".

Vážený pane řediteli, v žádném případě se necítíme být extrémně zavilými či jednoduše, omezeně a až ortodoxně jednostrannými odpůrci moderní architektury.

Jak je lidská společnost rozmanitá, tak také adekvátně a stejnou měrou jsou rozmanité různé úrovně a stupně estetického vnímání, vkusu, prožitků a vjemů...

Přes veškerou bohatost a mnohost svobodného rozpětí výše uvedeného bychom si ale měli být všichni vědomi toho, že **v „určitých situacích" je žádoucí a na místě také dodržování „určitých pravidel".**

**Pravidel, jichž by si měli být vědomi také všichni představitelé a zástupci investorských a developerských společností.**

**Pravidel, jejichž respektování by mělo být samozřejmostí i přes mnohou destrukční „pseudo-akčnost" a „zvrácenou svobodu" některých výše zmíněných společností (ať již hovoříme o porušování památkové legislativy, o porušování limitů a norem, nerespektování zákonů a vyhlášek apod....).**

**Pravidel, jichž by si měli být vědomi také naprosto všichni „zúčastnění – zodpovědní"...**

**Nikdo z „tzv. zodpovědných" by neměl nikdy, v žádném případě a za žádných okolností zapomínat na to, že stále hovoříme o objektech našeho hlavního města, starého více jak 10 století...**

**O objektech v metropoli, jež stále upoutává své návštěvníky z celého světa (a i své vlastní obyvatele) naprosto jedinečnou, neopakovatelnou symbiózou všech architektonických stylů – od románských rotund přes gotické věže, renesanční panské domy a paláce, židovské synagogy , barokní kláštery a kostely až po historizující domy 19. století...**

**A všichni „tzv. zodpovědní" by na tuto danou skutečnost měli pamatovat s respektem a úctou ….**

**Postoj ke kulturnímu dědictví je měřítkem civilizovanosti a kulturní vyspělosti každé země. Pevně proto doufáme, že si jako ředitel „Odboru kultury (!), památkové péče (!!!!!) a cest. ruchu" budete vědom zodpovědnosti a závažnosti rozhodování o tom, zda příštím generacím bude předán náš společný národní duchovní majetek nezdevastovaný a v neztenčeném rozsahu.**

Budeme velice rádi, pokud se k našemu dopisu vyjádříte.

Děkujeme.

Za Společenství vlastníků jednotek domu Revoluční 28 čp. 1403 Praha 1

Jaroslava Mandousová

Přílohy:
příloha č. 1 – Katastrální mapa 1) – parcely č. 330, 328, 327/1....
příloha č. 2 – Katastrální mapa 2) – modře označený památkově chráněný areál UNESCO
příloha č. 3 – Půdorys budovy čp.1403 a zjednodušené schema novostavby
příloha č. 4 – Světlík zastřešený terasou u BJ 1403/36, 6. NP
příloha č. 5 – Okenní otvory BJ 1403/32, 6. NP a terasa u BJ 1403/36, 6. NP
příloha č. 6 - „Hypoteticky gotické zdi“ domu čp.1244 a dům čp. 1244
příloha č. 7 – Dům čp. 1244 a „drobné hospodářské přístavky“ čp. 1244